

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 28 januari 1887, kl. 3 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen i fråga om ändringar i nådiga förordningen angående en postsparbank för riket den 22 juni 1883; gifven Stockholms slott den 17 december 1886.

Under åberopande af bilagda protokoll öfver finansärenden för denna dag vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att för sin del besluta, att §§ 2, 10, 18 och 22 i nådiga förordningen angående en postsparbank för riket af den 22 juni 1883 skola erhålla följande förändrade lydelse:

§ 2.

- Mom. 1. En hvar — — — — — postsparbanken.
 Mom. 2. Insättning — — — — — allmänheten.
 Mom. 3. Första — — — — — uppgifvas.
 Mom. 4. Önskar den, som till förmån för annan insätter medel, att dessa icke må kunna förr än efter viss tid till utbetalande uppsägas, göre derom förbehåll, då insättning verkställes.

§ 10.

- Mom. 1. Anmäler — — — — — omförmälas.
 Mom. 2. Finnas — — — — — domstol.
 Mom. 3. Vid — — — — — omförmäles.
 Mom. 4. Beloppet — — — — — införas.

Mom. 5. Omfattar uppsägning motboksewares hela tillgodohafvande på en och samma motbok, skall, vid medlens lyftande, motboken till postanstalten återställas.

§ 18.

Mom. 1. De — — — — — riksbanken.

Mom. 2. För så stor del af dessa medel, som postsparbankens styrelse anser icke behöfva på sådant sätt hållas tillgängliga för att möta uppsägning af medel, hvilka i postsparbanken innestå, skola för postsparbankens räkning af styrelsen inköpas räntebärande obligationer, utfärdade af svenska staten eller af Sveriges allmänna hypoteksbank eller ock af kommun inom riket för lån, till hvars upptagande Kongl. Maj:ts tillstånd blifvit meddeladt; dock med rätt för postsparbankens styrelse att intill högst en tredjedel af de postsparbankens medel, hvarom i detta moment är fråga, göra medlen fruktbarande äfven genom utlåning mot skuldebref till kommun inom riket, med iakttagande äfven i detta fall att tillåtelse till länets upptagande blifvit kommunen af Kongl. Maj:t meddelad.

§ 22.

Fullmäktige i riksbanken låta för postsparbankens räkning i riksbanken förvara de postsparbanken tillhöriga obligationer och andra värdehandlingar mot den ersättning till riksbanken, som af fullmäktige bestämmes, samt föranstalta, på framställning af postsparbankens styrelse, om försäljning eller pantsättning af postsparbankens värdehandlingar till det belopp, styrelsen finner nödigt.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

Gust. Tamm.

Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 december
1886.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet friherre Tamm anförde
härefter:

»I särskilda underdåniga skrivelser af den 13 december 1884 och
den 19 mars 1886 har styrelsen för postsparbanken hemställt om vid-
tagande af vissa ändringar i den af Eders Kongl. Maj:t den 22 juni
1883 utfärdade nådiga förordning angående en postsparbank för riket.

Af de sålunda föreslagna ändringarne är den viktigast, som afser
sättet för förräntningen af de i postsparbanken inflytande medel. Enligt
§ 18 mom. 2 af ofvannämnda förordning skola för dessa medel, i den
mån postsparbankens styrelse anser dem icke behöfva hållas å räkning
i riksbanken tillgängliga för att möta uppsägning af insättares tillgodo-
hafvande, inköpas räntebärande obligationer, utfärdade af svenska staten
eller Sveriges allmänna hypoteksbank; och tillhör det, enligt § 22 i
samma förordning, fullmäktige i riksbanken att besörja obligationsköp
för de medel, postsparbankens styrelse dertill anvisar.

Med erinran att den ränta, som godtgöres insättare i postsparban-
ken, på grund af Eders Kongl. Maj:ts den 21 september 1883 derom
meddelade beslut, beräknas efter 3,6 procent för år, har postsparbankens
styrelse i sin skrifvelse af den 19 mars 1886 anført, att, medan vid
slutet af år 1882, då det komitébetänkande afgafs, som till hufvud-
saklig del lagts till grund för den sedermera utfärdade förordningen om
postsparbanken, allmänna hypoteksbankens fyraprocentsobligationer fun-
nos att tillgå till en kurs af $93\frac{3}{4}$ procent, kursen derå sedermera efter
hand uppgått ända till pari, och hypoteksbanken slutligen inställt all
försäljning af dylika obligationer utom till postsparbanken, hvilken enligt

meddelande från direktionen för hypoteksbanken fortfarande skulle ega att till parikurs erhålla bankens fyraprocentsobligationer till belopp, som kunde vara för postsparbanken erforderligt. Äfven om det finge förutsättas, att de oinförmälda obligationerna för framtiden skulle blifva att tillgå utan ytterligare förhöjning i priset, vore, efter den stegring, kursen derå redan undergått, och då all utsigt saknades att till billigare vilkor kunna förvärfva statens obligationer, åtgärder nödiga för att åstadkomma ett för postsparbanken något gynsamare förhållande mellan in- och utlåningsräntan.

En utväg att nå detta syfte vore visserligen att nedsätta räntegodtgörelsen åt insättarne i postsparbanken, exempelvis till 3 procent; men en sådan åtgärd skulle så mycket mindre kunna undgå att leda till minskadt anlåtande af banken, som den ränta, banken nu lemnade, redan vore låg i jämförelse med den, hvilken i andra sparanstalter erbjödes insättarne.

Det återstode då endast att genom vidgande af de gränser, inom hvilka postsparbanken vid placeringen af innestående medel nu vore bunden, söka att bereda banken en något ökad afkastning. Svårighet borde härvid icke möta att finna en placering, som, på samma gång den medförde en högre räntefkastning, egnad att i en icke allt för aflägsen framtid sätta postsparbanken i tillfälle att bestrida de med postsparbanksrörelsen förenade utgifter, vore betryggande mot förlust.

Då emellertid under loppet af ett eller annat år priset å värdepapper kunde i hög grad vexla, samt ganska väsentliga förändringar äfven i afseende å öfriga hithörande förhållanden inträffa, hade det syntts styrelsen för postsparbanken mest lämpligt att, i stället för att, såsom nu, i förordningen om postsparbanken de värdepapper angåfves, hvilka finge för postsparbanken inköpas, rättighet att härutinnan meddela bestämmelser öfverlemnades åt Eders Kongl. Maj:t; och har styrelsen, med åberopande tillika af en bifogad promemoria, utvisande att inom flertalet europeiska länder, der postsparbanksinrättningen införts, större frihet vore medgifven vid medlens placering, hemställt, att § 18 mom. 2 i förordningen om postsparbanken måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»De influtna medel, som postsparbankens styrelse anser icke behöfva på sådant sätt hållas tillgängliga för att möta uppsägning af medel, hvilka i postsparbanken innestå, skola göras fruktbara genom inköp af räntebärande obligationer, utfärdade af svenska staten eller Sveriges allmänna hypoteksbank, i den mån dylika obligationer kunna erhållas till pris, som af postsparbankens styrelse pröfvas vara antagligt, men

eljest på annat sätt, som Kongl. Maj:t finner skäligt i nåder bestämma.»

För den händelse svårighet mötte för fullmäktige i riksbanken att åtaga sig att för postsparbanken besörja inköp äfven af andra värdepapper, än svenska statens och allmänna hypoteksbankens, har postsparbanksstyrelsen ansett bestyret med postsparbanksmedlens placering i sådana valutor, som blifvit af Eders Kongl. Maj:t bestända, kunna öfverflyttas på styrelsen, dock med åliggande för fullmäktige att, såsom hittills, förvara postsparbankens värdehandlingar samt, på framställning af postsparbankens styrelse, föranstalta om försäljning eller pantsättning af dessa till det belopp, styrelsen funne nödigt.

Fullmäktige i riksbanken, hvilka lemnats tillfälle att yttra sig i anledning af denna framställning, hafva dervid anført, att, om, med hänsyn till svårigheten att erbjuda insättare i postsparbanken en tillfredsställande räntegodtgörelse, de stadganden, som inskränkte sparbankens rätt i fråga om inköp af obligationer till svenska statens och allmänna hypoteksbankens, och hvilka afsett samt otvifvelaktigt vore egnade att betrygga sparbankens lugna utveckling och framtid, skulle komma att utvidgas derhän, att sparbanken berättigades för fruktbargörande af sina medel utöfva större valfrihet vid inköp af värdepapper, den hittills af fullmäktige anförtrödda allmänna befattningen med inköp af dylika värdepapper, hvilken i följd af styrelsens egen åtgärd i åtskilliga fall kunnat begränsas till verkställighet af särskildt beständt uppdrag, måste blifva af så grannliga beskaffenhet, att fullmäktige anhölle blifva från densamma befriade, så att deras uppgift blefve inskränkt till att låta förvara samt i förekommande fall förmedla försäljning eller pantsättning af de för postsparbanken inköpta värdepapper.

Sedan postsparbanksstyrelsens ifrågavarande framställning afgafs, har kursen å hypoteksbankens fyraprocentobligationer ytterligare stigit och utgör nu 100 $\frac{1}{2}$ procent. Efter hvad jag inhemtat, har ock direktionen för hypoteksbanken under nästlidne november månad funnit sig föranlåten meddela postsparbankens styrelse, att direktionen instält den särskildt af postsparbanken medgifna försäljningen af dylika obligationer, och det har varit endast af hänsyn till de stora olägenheter, hvilka härigenom skulle uppstå för sparbankens förvaltning, som direktionen på sparbanksstyrelsens framställning kunnat förmås att återkalla sitt berörda beslut och medgifva, att obligationsförsäljning till postsparbanken finge tills vidare fortfarande ega rum, ehuru till förhöjd kurs. De vilkor, till hvilka svenska statens obligationer kunna förvärfvas, ställa sig, såsom kändt, än mer ogynnsamt.

Under sådana förhållanden torde det vara uppenbart, att, äfven om det framdeles skulle finnas nödigt att nedsätta postsparbankens inlåningsränta, en åtgärd, som jag dock, lika med postsparbankens styrelse, anser i det längsta och så vidt möjligt under sparbankens första utvecklingskede böra undvikas, något måste göras för att utvidga det område, till hvilket postsparbanken är hänvisad vid förräntningen af bankens tillgångar.

Jag kan dock icke finna det lämpligt, att, såsom postsparbankens styrelse föreslagit, placeringen af sparbankens medel i andra valutor än de nu medgifna göres till en öppen fråga, som skulle af Eders Kongl. Maj:t efter omständigheterna regleras. Förutom att den rörlighet i medelsförvaltningen, hvartill en dylik anordning innebär en möjlighet, synes mig icke rätt väl öfverensstämma med karakteren hos den institution, hvarom här är fråga, torde sättet för fruktborgörandet af de i sparbanken insatta medel få anses tillhöra de mera viktiga stadganden rörande banken, hvilka under alla förhållanden böra af Eders Kongl. Maj:t och Riksdagen gemensamt meddelas. Såsom hittills lär derföre böra i författningen om postsparbanken angifvas, hvilka slag af värdepapper må för sparbanken förvärfvas.

Tillfälle till en på samma gång betryggande och, med hänsyn till ränteafkastningen, fördelaktigare penningeplacering, än som med nu gällande stadganden är möjlig, synes mig kunna för postsparbanken vinnas genom att *dels* bland de obligationer, som må för bankens räkning inköpas, upptaga äfven sådana, utgifna af kommuner inom riket, hvilka erhållit Eders Kongl. Maj:ts tillstånd att taga lån, *dels* äfven berättiga sparbanken att till kommun lemna lån emot skuldebref under enahanda förutsättning eller att tillåtelse till kommunens skuldsättning blifvit af Eders Kongl. Maj:t meddelad. Om härvid det belopp, hvilket finge såsom lån emot kommuners skuldebref utlemnas, begränsades till en mindre andel, såsom en tredjedel, af de medel, för hvilka enligt § 18 mom. 2 af förordningen om postsparbanken en fastare placering bör beredas, torde någon olägenhet icke kunna uppstå deraf att en del af sparbankens tillgångar blefve för längre tid bunden. Den öfvervägande delen af sparbankens medel komme dock fortfarande att utgöras af lätt säljbara obligationer, och erfarenheten från utlandet har i öfrigt visat, att en postsparbanks tillgångar regelbundet växa utan någon betydligare återgång äfven vid starkare rubbningar i den ekonomiska ställningen. Blefve gällande stadganden förändrade så, som jag nu ifrågasatt, skulle säkerligen behofvet för postsparbanken af ökad utrymme vid fruktborgörandet af innestående medel blifva tillräckligt tillgodosedt, på samma

gång ett gynsamtt tillfälle bereddtes rikets kommuner att för sina lånebehof anlita en offentlig lånekassa.

Gifvet torde vara, att vid en sådan förändring fullmäktige i riksbanken, såsom äfven blifvit från deras sida yrkadt, böra befrias från uppdraget att besörja placeringen af postsparbankens medel, och detta uppdrag i stället öfvertagas af sparbankens styrelse. Jag ser icke heller någon våda häri, då sammansättningen af sparbankens styrelse är sådan, att erforderlig insigt och erfarenhet för uppdragets fullgörande icke läser komma att hos styrelsen saknas.

Styrelsen för postsparbanken har vidare anført, hurusom erfarenheten mer än en gång ådagalagt, att medel, som blifvit å motbok af annan person än motboksegaren för dennes räkning insatta, och särskildt medel, hvilka arbetsgifvare insatt till förmån för arbetare, blifvit, i strid mot hvad insättaren åsyftat, kort tid derefter af motboksegaren till lyftande uppsagda och uttagna. Då det i följd häraf syntes önskligt, att tillfälle blefve beredt för den, som gjorde insättning för annans räkning, att i förväg bestämma viss tid, inom hvilken medlen icke finge lyftas, har styrelsen föreslagit, att till § 2 af förordningen om postsparbanken skulle fogas ett fjerde moment af följande lydelse:

»Önskar den, som till förmån för annan insätter medel, att dessa icke må kunna förr än efter viss tid till utbetalande uppsägas, göre derom anmälan första gången insättning verkställes.»

Mot detta förslag har jag icke annat att erinra, än för så vidt förslaget innehåller, att förbehåll, hvarom här är fråga, skulle göras »första gången» insättning verkställes. Meningen med dessa ord synes mig icke fullt klar. Vare sig dermed afsetts, att förbehåll om rätt till uppsägning först sedan viss tid förflutit, skulle, för att medföra verkan, göras första gången, då insättning å en motbok eger rum, och således vid motbokens uttagande — hvilket vid jemförelse med ordalagen i § 2 mom. 3 och § 5 mom. 1 förefaller antagligast — eller de anförda orden åsyfta det tillfälle, då någon första gången för annans räkning verkställer insättning, oafsedt huruvida detta sker samtidigt med motboks uttagande eller senare, skulle ändamålet med det föreslagna nya stadgandet, på dylikt sätt formuleradt, i väsentlig mån förfelas. I förra fallet skulle nemligen, enär insättning för en och samma persons räkning, enligt § 5 mom. 3, i regeln får ega rum, endast å *en* motbok, insättning under det särskilda vilkor, som här afses, icke kunna ske för dens räkning,

som redan vore innehafvare af motbok, under det att i senare fallet den, som insätter medel för annans räkning och icke vid första insättningen gjort förbehåll om uppsägning först efter viss tid, skulle vara förhindrad att stadga dylikt förbehåll vid en senare insättning.

Det af postsparbanksstyrelsen föreslagna stadgandet torde derföre böra ändras så, att, när den, som för annans räkning insätter medel, vill göra förbehåll derom att medlen ej må förrän efter viss tid uppsägas till utbetalning, anmälan härom skall göras då insättning verkställles. Genom att föreskrifva dylik anmälan hvarje gång insättning sker, torde äfven vinnas större reda, än om anmälan, gjord vid ett tillfälle, skulle, utan att behöfva upprepas, gälla äfven för senare insättningar af samma person, oaktadt under tiden insättningar kunde mellankommit, gjorda af motboksegaren sjelf eller annan, i afseende å hvilka insättningar något särskildt vilkor ej skulle gälla.

Under förutsättning att till § 2 blefve fogadt ett fjerde moment af här omförmäldt innehåll, har styrelsen för postsparbanken ansett, att i § 10 mom. 2, som handlar om utbetalning af uppsagda sparbanksmedel, borde göras en hänvisning till § 2 mom. 4 till utmärkande deraf, att utbetalning ej finge ega rum, när hinder mötte i sådant vid insättning stadgadt vilkor, som i sistberörda moment omförmäldes. Uppenbarligen afses i § 10 med »uppsagda medel» sådana medel, som efter uppsägning äro till betalning förfallna; och lika litet som det funnits nödigt stadga förbud i vanliga fall emot utbetalning af uppsagda medel, innan den vanliga uppsägningstiden gått till ända, torde en dylik föreskrift vara erforderlig för det fall att, såsom här är i fråga, uppsägningstiden skulle komma att beräknas med hänsyn till derom af insättaren meddelade särskilda föreskrifter. Någon ändring i § 10 mom. 2 synes mig följaktligen icke vara af det föreslagna tillägget till § 2 påkallad.

Enligt § 9 mom. 2 är tiden för uppsägning af innestående sparbanksmedel i allmänhet bestämd till lägst 10 och högst 60 dagar, allt efter storleken af det belopp, som uppsägningen afser; och har derjemte postsparbankens styrelse i mom. 3 af samma paragraf fått sig medgifvet att i särskilda fall, der sådant begäres och utan olägenhet kan ske, tilllåta utbetalning af insatta medel äfven inom kortare tid än mom. 2 bestämmer.

Med förmålan att lättheten att vid behof utbekomma insatta medel måste antagas väsentligen medverka till upprepadt anlitan-
de af post-

sparbanken, och att postsparbanksstyrelsen derföre ansett sig böra i vidsträckt mån tillmötesgå de framställningar, som på grund af § 9 mom. 3 dagligen inginge om utbetalning af medel före den stadgade uppsägningstidens utgång, har styrelsen framhållit såsom önskligt, att tillfället till utbekommande af insatta medel kunde ytterligare underlättas. När viss uppsägningstid i författningen föreskrifvits, hade en bland anledningarne härtill varit, att, då postsparbanken vore skyldig tillhandahålla motboksegare insatta medel å hvilket postsparbankskontor som helst och således äfven annorstädes, än der insättningen verkstälts, för vinnande af erforderlig kontroll ansetts nödigt, att verkställd uppsägning af insatta medel alltid blefve anmäld hos postsparbankens styrelse, på det denna måtte blifva i tillfälle förvissa sig, att de uppsagda medlen verkligen blifvit inbetalda och icke sedermera uttagits, samt derefter kunna meddela föreskrift om medlens utbetalande å den ort, der begäran derom framstälts. Ett annat skäl att stadga viss uppsägningstid hade ock förefunnits i behofvet af något rådrun för att i förekommande fall kunna med erforderliga medel för utbetalningens verkställande förse postanstalt, hvarest postuppbörden icke lemnade tillgång till medlens förskjutande. Någon ändring i nu gällande bestämmelser rörande tid för utbetalning af postsparbanksmedel borde derföre icke ifrågakomma, när utbetalning skulle verkställas å annan ort, än der insättning skett, eller genom postsparbankskontor, hvars uppbörd i allmänhet vore för ringa att medgifva dylika utbetalningar utan särskild kassaförstärkning. Men deremot syntes någon olägenhet icke kunna uppstå, om postsparbankskontor, som vore i tillfälle att förskjuta det erforderliga beloppet, berättigades att utan dröjsmål utbetala sparbanksmedel, hvilka blifvit å samma kontor insatta. Styrelsen för postsparbanken har, med åberopande häraf, hemställt, att till § 9 mom. 3 måtte fogas ett tillägg, innefattande rätt för styrelsen att, i den mån sådant kunde finnas vara af omständigheterna påkalladt, åt postförvaltaren uppdraga att, utan föregången anmälan hos styrelsen, verkställa utbetalning af postsparbanksmedel, så vidt dessa vore insatta å motbok, hvilken utfärdats af den postanstalt, der utbetalningen blifvit begärd, och å samma motbok hvarken insättning eller uttagning af medel egt rum vid annan postanstalt.

Då postsparbanksstyrelsen redan har i sitt skön att i särskilda fall medgifva utbetalning af insatta medel utan iakttagande af stadgad uppsägningstid, synes det mig, som något synnerligt behof af ytterligare lättnader i detta hänseende icke bör kunna anses vara för handen. Om det äfven må erkännas, att möjligheten att genast vid anfordran utkomma innestående medel kan innebära en uppmuntran till tätare in-

sättningar, bör det, å andra sidan, icke förbises, att, såsom postsparbankskomitén i dess förut omförmälda utlåtande med rätta erinrat, en allt för lätt tillgång till insatta medel kan missbrukas och föranleda, att mödosamt hopsparade tillgångar utan tvingande skäl uttagas och bortslösas. Den omgång, som, då utbekommandet af sparmedel önskas innan uppsägningstiden gått till ända, uppstår derigenom, att framställning i ämnet måste ingå till postsparbankens styrelse och svar derifrån afvaktas, innan utbetalning kan få ega rum, synes mig därför snarare egnad att gagna än att skada. Jag anser mig följaktligen icke böra understödja styrelsens ifrågavarande förslag, och detta så mycket mindre, som genom bifall till detta förslag förmåner skulle beredas endast insättare å vissa orter utan att kunna komma öfrige insättare till godo.

Styrelsen har slutligen äfven föreslagit en ändring i § 10 mom. 5 af postsparbanksförordningen. I detta moment, sådant det nu lyder, stadgas, att då uppsägning af postsparbanksmedel afser hela det i motboken införda belopp, skall, jemte kapitalet, utbetalas äfven upplupen ränta, och motboken dervid återställas till den postanstalt, der utbetalning sker. Om än en dylik anordning i viss mån vore egnad att minska arbetet å postsparbanksbyrån, kunde dock fördelen häraf icke, efter styrelsens åsigt, uppväga olägenheten deraf, att den, som för tillfället hade behof att lyfta hela det för hans räkning inestående kapitalbeloppet, måste, om han någon tid derefter ville å nyo insätta medel i postsparbanken, anmäla sig till erhållande af ny motbok med iakttagande dervid af gällande föreskrifter om meddelande af de uppgifter å namn, födelse-år, -månad och -dag, hemort, lefnadsyrke m. m., som, till förekommande af missbruk vid lyftande af postsparbanksmedel, borde finnas att tillgå å postsparbanksbyrån. Följden häraf blefve antagligen i de flesta fall, att postsparbankens förnyade anlåtande förekomme mindre ofta, än som eljest torde blifvit händelsen, på samma gång sparbanken, der ny insättning egde rum, ådroges utgift för tryckning och häftning af flera motböcker, än som under andra förhållanden skulle varit behöfligt. Till undanröjande af dessa olägenheter, har styrelsen ansett en sådan förändring af § 10 mom. 5 lämplig, att motboks innehafvare, som uppsäger inestående kapitalbehållning, icke skulle vara nödgad att, äfven emot sin önskan, på samma gång uttaga upplupen ränta och återlemna motboken, samt att följaktligen motbok skulle återställas endast, när uppsägning omfattat insättarens hela tillgodohafvande så i kapital som i ränta.

Detta styrelsens förslag synes mig vara att förorda, såsom ländande till både allmänhetens och postsparbankens fördel.

Åberopande hvad jag nu anført, hemställer jag, att Eders Kongl. Maj:ts tacktes i nådig proposition föreslå Riksdagen att för sin del besluta, att §§ 2, 10, 18 och 22 i nådiga förordningen angående en postsparbank för riket af den 22 juni 1883 skola erhålla följande förändrade lydelse:

§ 2.

- Mom. 1. En hvar — — — — — postsparbanken.
 Mom. 2. Insättning — — — — — allmänheten.
 Mom. 3. Första — — — — — uppgifvas.
 Mom. 4. Önskar den, som till förmån för annan insätter medel, att dessa icke må kunna förr än efter viss tid till utbetalande uppsägas, göre derom förbehåll, då insättning verkställes.

§ 10.

- Mom. 1. Anmäler — — — — — omförmåles.
 Mom. 2. Finnas — — — — — domstol.
 Mom. 3. Vid — — — — — omförmåles.
 Mom. 4. Beloppet — — — — — införas.
 Mom. 5. Omfattar uppsägning motboksewares hela tillgodohafvande på en och samma motbok, skall, vid medlens lyftande, motboken till postanstalten återställas.

§ 18.

- Mom. 1. De — — — — — riksbanken.
 Mom. 2. För så stor del af dessa medel, som postsparbankens styrelse anser icke behöfva på sådant sätt hållas tillgängliga för att möta uppsägning af medel, hvilka i postsparbanken innestå, skola för postsparbankens räkning af styrelsen inköpas räntebärande obligationer, utfärdade af svenska staten eller af Sveriges allmänna hypoteksbank eller ock af kommun inom riket för lån, till hvars upptagande Kongl. Maj:ts tillstånd blifvit meddeladt; dock med rätt för postsparbankens styrelse

att intill högst en tredjedel af de postsparbankens medel, hvarom i detta moment är fråga, göra medlen fruktbarande äfven genom utlåning mot skuldebref till kommun inom riket, med iakttagande äfven i detta fall att tillåtelse till lånets upptagande blifvit kommunen af Kongl. Maj:t meddelad.

§ 22.

Fullmäktige i riksbanken låta för postsparbankens räkning i riksbanken förvara de postsparbanken tillhöriga obligationer och andra värdehandlingar mot den ersättning till riksbanken, som af fullmäktige bestämmes, samt föranstalta, på framställning af postsparbankens styrelse, om försäljning eller pantsättning af postsparbankens värdehandlingar till det belopp, styrelsen finner nödigt.»

Hvad departementschefen sålunda hemställt, behagade Hans Maj:t Konungen på tillstyrkan af statsrådets öfriga ledamöter bifalla; och skulle proposition till Riksdagen afåtas af den lydelse, bilagan vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Hans Wachtmeister.
